

## A novacsányi bacso

A jány mán serdülő vót és vót udvarlója. Az udvarlóval nem akart beszélni, mer' még fiatal vót. Mentek bálba fiúk, jányok együtt. Mikor elmentek a másiknál a szomszédba, hát megkínálták őket borral. Oszt a gazdasszony, ahogy adta a bort, hát a pohár felé tette a kezét, oszt beszórt valami port a jánynak is a poharába, meg a fiúnak is.

Ez farsangi bálkor vót. Mikor mán kapálni kellett menni, hát a jány olyan beteg lett, hogy az orvosok is lemondtak róla. Mindenüve elmentek a szülei, de nem segített. Elment oszt Novacsányba [Jászóújfalu] is az anyja. Azt mondta a bacso:

– Adok orvosságot, de te ezt elszórod. A fiú is beteg lesz, annak is adj belőle!

De a jányon má' nem segített. Mondta a novacsányi bacso, hogy mán késő. Má' csak addig él a jány, amíg a tüdejét szét nem túrják a férgek. Úgy is vót. Má' még a szalmát is kirúgta maga alól a jány, úgy fetrengett a földön. Bele kellett neki halni. Bele is halt. A fiú is igen beteg vót. Lesoványodott. De neki odadta időbe' az orvosságot. Amikor má' leszerelt, nem vót semmi baja. Meggyógyult.

De a portája is mevvót rontva. Arra is adott port a bacso. Ezt a port korán kellett neki elszórni a portán, mikor még a madár nem repülte át. És úgy kellett mondani:

– Úgy szóróm, mint te szórtad!

Akkor olyan mormogás vót az új falba', hogy nem lehetett memmaradni. Kigyütt Novacsányból' a bacso, oszt felásta a friss tapasztást, hát csontok vótak ottan. Nagy csontok: kéz, láb, meg illyenek. Így oszt messzúnt a rontás. De a jány az mehhalt.